

da vor høje Rigsdag vil tage den Skamplet bort af vort Lands Love, saa Kvinden maa faa Lov at tjene sit Folk; det er ikke Ret til Magt, vi forlanger, naar vi fordrer lige Ret for Kvinde som Mand, men Ret til at være med til at løfte vort Folk, i Vished om, at Hjemmet, som er det største for os, ikke kan skilles fra det offentlige Liv. Skal vi værne vore Hjem, maa vi have Ret til at tale med, naar alt skal ordnes, som vore Hjem skal dannes efter. Det er mit Haab at Kristelig Kvindevalgrets-Forening maa faa Naade til at løse den Opgave, som jeg tror Gud har givet den, i dette at hjælpe troende Mænd og Kvinder til at se, hvor kort Jesus som Konge er naaet, og hvor lidt der er af Jesu Sind, naar vi staar overfor den Nød, der til vor Skam skjuler sig i et kristent Land.

Cecilie Høj.

Kvinden og de fattige.*)

af *Zakarias Topelius.*

Der er et Bibelford, som særlig passer for vor Tid. Det kan glemmes ligesom alt andet; men det kommer stadig frem igen, for det er Grunden til al Kærlighed, og uden det vilde alt blive til Selviskhed. „Bærer hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov“ (Gal. 6, 2).

Denne Artikel, der har været optaget i adskillige finske Blade, er af den gamle Digter personlig tilsendt den svenske K. F. U. K. Blad. Han har haft noget paa Hjerte at sige de troende Kvinder. Selv om ikke alle passer paa danske Forhold, saa har vi dog endnu Fattiggaarde og Alderdomsasyler og gennem By- og Sogneraad er der aabnet Kvinderne Adgang til at hjælpe og værne de fattige, de smaa og de værgeløse — i Jesu Navn.

Red.

Samarbejde i Kærlighed.

Naar dette Ord kommer til Kvinden, vil hun maaske spørge: hvorfor til mig? Er det ikke mig, der har baaret andres Byrder? Er det ikke mig, der forsagende og selvopofrende altid har følt mig lykkeligst, naar jeg har kunnet gøre andre lykkelige.

Ja, svarer Ordet, derfor kommer jeg til dig fremfor andre. Du er fremfor andre skabt til Kærlighed Barmhjertighed, du kan trøste de elendige, oprejse den faldne og vederkvæge den, der vansmægter paa Legem og Sjæl, derfor kommer jeg nu til dig, som kan give hele din Kærlighed. Jeg kalder dig frem til nye Pligter i Guds og Kærlighedens Tjeneste. Hidtil har du gaaet alene og ubemærket til den lidende, Gud alene har været dit Vidne. Nu fordrer jeg en ny Opofrelse af dig, den at træde frem for andre med samme Mod og samme Forsagelse.

Giv din Hjælp en Fattigarbejdet.

Samfundet, som ikke har kunnet undvære dig i Familien og Hjemmet har glemt at sætte dig paa en Plads, hvor du ikke burde glemmes. De fattige var længe overladt til den enkeltes Barmhjertighed, og du var Sjælen deri, men da Samfundet endelig blev tvunget til at overtage sin Andel, glemte det at spørge dig, og derfor blev dets Fattigpleje en lang Kæde af Misforstaaelser. Samfundets Mænd troede, de havde gjort alt, naar de gav de fattige Føde, Klæder og Hus, lige meget hvor og hvordan det var. De forstod ikke, at de gav Gaver uden Kærlighed, Naadens Brød i Stedet for kærlig Omsorg, Vanskytten i Stedet for kærlig Pleje, et Rum at bo i i Stedet for et Hjem,